

BÁNFAI ZSOLT

Merülés

Sötétedés után ő sem lát ki a hanyatlásból.
Ágyékára tapad a folyó, a hold átgurul a sztrádákon.
Víz alatt a város tegnapi fényei: üvegpalota,
termeiben kiállítás, tükörterem, torkot fojtogató
éjszaka, féklámpák karambol előtti csóvái.
Nem tudja, merre a kijárat,
nem tudhatja, mennyi a visszhang lépései között még,
a mederfenék meghatározza a sodrást –
lepedőn pihennek a nyálkás kövek, nehezedő súlyok,
kavicsok zsebében, így indul a dunai útra,
vállára veszi a folyót,
mert úgy akar a köveken haladni, mint aki a holdjárást
másolja a mélyben, hordalékul csak élete terheit
cipelve: finoman megágyaz a fenéken,
leoldva magáról indulás előtti, utolsónak is
szép leánymosolyát.

Primosten

Homokágyon nyugszik el a hullámraj,
a víztömeg levonuló nyomokat nyal a sziklafalra,
sétáink magányosak, mint a zuhanó sirályok,
ernyőképen bordaárnyék, világító lávakövek a fenéken.

Mondják, kezdetektől nem felejt az ember bőre,
a miénk, mint cserzett térkép, kabát a kövön kiterítve,
az emlékek megülik a gyomrot, fojtják a tüdőt –
mikor azt mondtad, ideje hidat vernem az öledben,
éreztem, ezt a földet együtt veszítettük el.

A móló elhever, néhányan bámulnak minket,
botladozunk, éltes színészek a kövön,
csak a hullámok ritmikus csapkodása van, a sirályok
némák, a halászfaluban sós szellemek járnak,
pengeéles árnyuk aszalt húsunkba vág.

Nagy Lászlóhoz

A ház most is ott áll Iszkázon.
Egy biccenő árny átsétál a kerten,
hangodat hallom, látom
ahogy botra dőlve átvágtatsz az
örökkévalón, fenn a padláson,
takaros kéklő tornácon.

A sarkos mozdulatokba
az Isten kegyelemből mosolyt
oltott, döbrentő csodát. Faragott
egy emberi szívet, éles férfiarcot,
könnyed, finom hangot ragasztva
hozzád. Te nem tévedtél soha.
Költő voltál, az érző gondolat
jegyese. Te segíts engem.

Ott laktál a szélben, hol
láttalak is, egyszer, egyszer.
Feljegyeztem, mikor azt mondtad,
be kell lássam, nem bujdoshatok
el a boldogságban. Gyönyörűm,
te segíts engem.